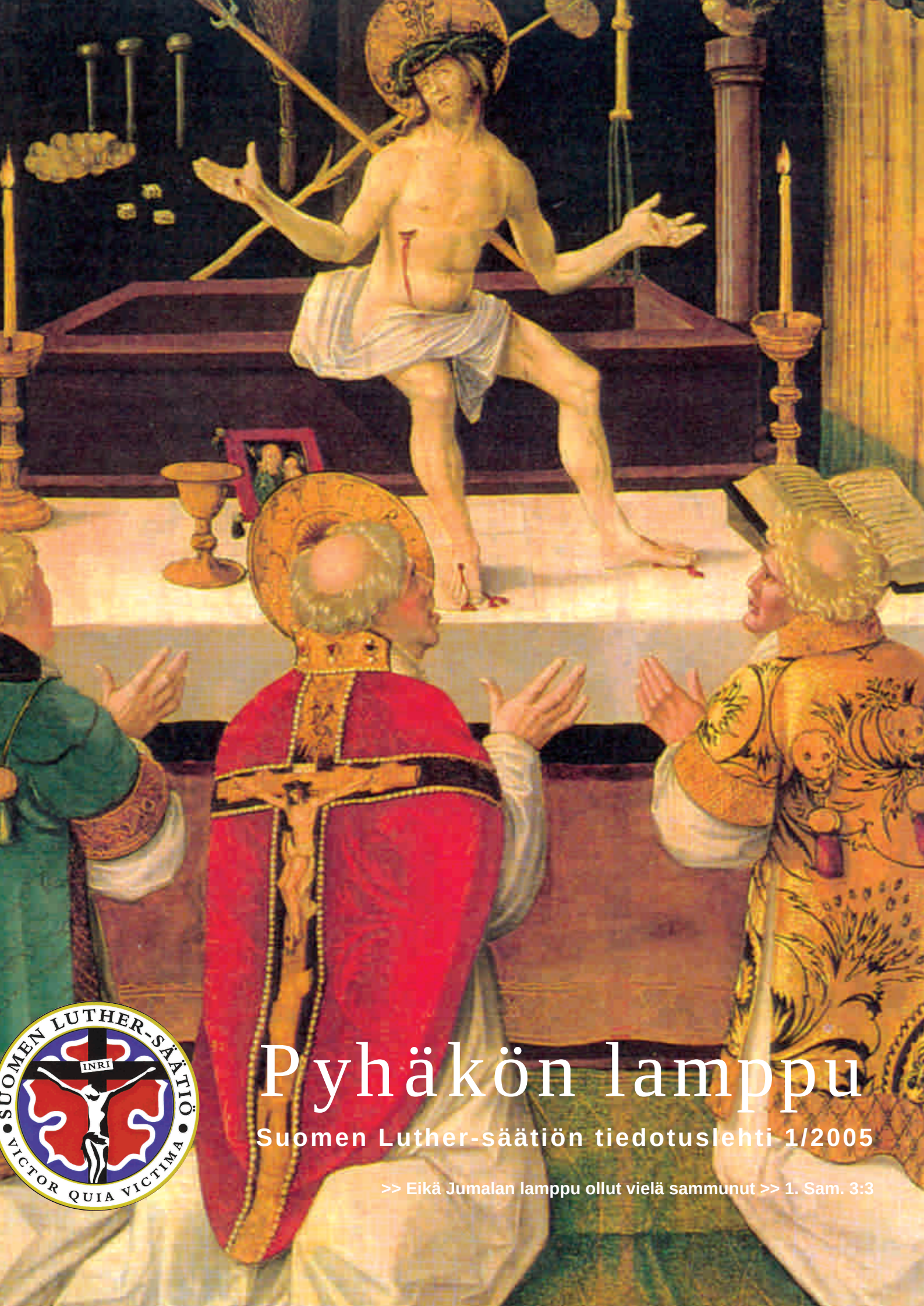

Pyhäkön lamppu

Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti 1/2005

>> Eikä Jumalan lamppu ollut vielä sammunut >> 1. Sam. 3:3

Kyllä!

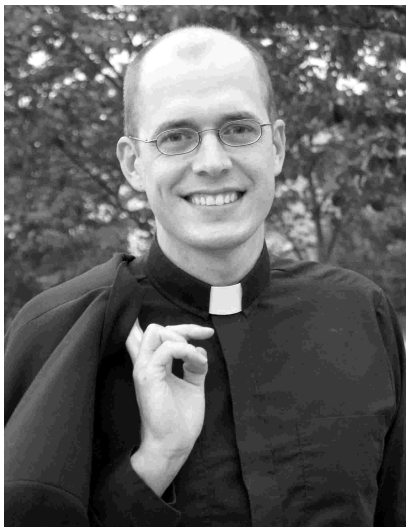

Kuva: Jaakko Ketomäki

TEKSTI: **JUHANA POHJOLA**
Suomen Luther-säätiön Dekaani

”Veljet ja sisaret Kristuksessa, haluatteko ottaa vastaan nämä miehet papeiksi keskuuteenne ja rukoilla heidän puolestaan?”

Näin kysyi hetki sitä ennen vihitty Ruotsin lähetyshiippakunnan piispa Arne Olsson suurelta seurakunnalta, jonka edessä alttarin luona seisoi kolme nuorta miestä. Jaa! Päättäväinen ja iloinen huuto kaikui salissa. Kyllä, me otamme nämä miehet paimenina luoksemme. Kyllä, me otamme synninpäästön heidän huuliltaan. Kyllä, heidän kättensä kautta me otamme vastaan Kristuksen ruumiin. Kyllä, me kannamme heidät rukouksissamme Ylipaimenen luo. Samanaikaisesti monet Ruotsin ja Suomen piispat ja kirkkojuristit sanoivat Nej. Me emme halua näitä keskuuteemme. Me emme tunnusta näitä kirkkojemme papeiksi. Me emme haluaisi pitää heitä edes kirkkojemme jäseninä.

Olkoon teidän puheenne ’on, on’ tai ’ei, ei’. Näin Jeesus opetti. Kuinka kohtalokkaan tärkeätä onkaan tietää, mille asioille omassa ja seurakunnan elämässä sanoo kyllä ja mille ei. Missionprovins ja Luther-säätiö sen rakentamiseen osallistuvana sanoivat Göterborgin vihkimyksessä: Kyllä ja Ei.

Kyllä, me haluamme vastaanottaa Herralta kaikki lahjat, jotka hän seurakunnalle haluaa antaa, siis myös seurakunnan oikeuden kutsua ja vihkiä miehiä apostoliseen paimenvirkaan. Kyllä, me haluamme vastaanottaa selkeät kirkolliset rakenteet, joiden kautta sisälähetystyö jumalanpalvelusyhteisöjen ja julistustyön kautta voidaan mielekkäästi ja hyvässä järjestyksessä kanavoida ja jotka mahdollistavat hajallaan olevien ryhmien kokoamisen. Kyllä, me haluamme pysyä kirkkojemme oppiperustalla ja historiallisessa jatkumossa ja kutsua ihmisiä Kristuksen iankaikkisen evankeliumin omistamiseen.

Samalla me sanomme selvästi ei kirkolliselle hallintovallalle, joka yrittää estää ja pidättää seurakuntaa saamasta Kristuksen sille hankkimat lahjat. Sanomme ei sellaiselle loputtomalle väistelylle, perääntymiselle ja kompromisseille, jotka nujertavat omattunnot ja vievät kristittyjen sydämistä rohkeuden, ilon ja rauhan Herrassa. Pyydämme armoa sanoa ei kaikelle omaan ihmisviisauteemme nojaavalle kiivaudellemme ja kiiruhtamisellemme, joka ei malta nähdä Herramme kärsivällistä ja yliymmärryksemme käyvää johdatusta seurakunnan elämässä.

Miten me tähän yhdessä pystymme? Emme muutoin kuin turvautumalla Paavalin sanoihin: *”Sillä niin monta kuin Jumalan lupausta on, kaikki ne ovat Hänessä ’on’” (2.Kor.1:17)* Tähän sanokaamme kaikki: Aamen.

Kun pahoittelu ei riitä

Afrikan anglikaanikirkkojen arkkipiispat olivat 27.1. koolla Keniassa. Siellä käsiteltiin Amerikan episkopaalisen sisarkirkon lähettämää viestiä, jossa ilmaistiin pahoittelu siitä kivusta, mitä muut sisarkirkot ovat kokeneet julkisesti homosuhteessa elävän piispanvihkimyksen ja samaa sukupuolta olevien parien vihkimysten tähden. Afrikan piispat torjuivat pahoittelun. He totesivat, etteivät he ymmärrä, mitä tällainen anteeksipyytäminen tarkoittaa: pahoittelu ei ole Raamatun opettama tapa ratkaista tätä ongelmaa, vaan parannus. Lännen kirkot näyttävät vieläkin elävän vanhan liberaaliteologian kahleissa: uskonto on vain arvoelämys. Amerikan piispat ilmaisevat pahoittelunsa, ja näin epäsuorasti opettavat, ettei uskossa ole muusta kyse kuin ihmisten uskonnollisista tunteista ja kokemuksista. Ja siksi he yrittävät lepytellä loukkaantuneita afrikkalaisia. Kuinka onkaan nöyryyden kaapuun kätkeytynyt korskea ylpeys! Jos meille lännen piispoille riittää vain tämänpuoleinen, ihmisen mittainen kristinusko, niin sen on riitettävä teille afrikkalaisillekin!

Mutta kun ei enää riitä. Sillä on vielä niitä, jotka kuulevat elävän Jumalan äänen Pyhässä Raamatussa. On vielä niitä, jotka Daavidin kanssa tunnustavat: *”Sinua ainoata vastaan minä olen syntiä tehnyt.”* Onneksi on vielä niitä, joille pahoittelu Jumalan edessä ei riitä, vaan päivittäinen parannus: syntien tunnustaminen ja niiden anteeksisaaminen. Kuulemmeko me huutavan äänen Afrikasta?

Miksi olemme täällä ?

Päivämäärä 5. helmikuuta 2005 saa pysyvän paikkansa luterilaisuuden historiassa. Juuri tänä päivänä Ruotsin luterilaisen kirkon sisällä toimiva Lähetyshiippakunta sai vihityn piispan. Samana päivänä Ruotsin ja Suomen luterilaiset kristityt saivat uusia virkaan vihittyjä pastoreita, joiden on määrä palvella heitä Jumalan sanalla ja pyhillä sakramenteilla. Kaikessa tässä, mitä olemme saaneet toimeksi täällä Göteborgissa, apostoli Paavalin Efesolaiskirjeen seuraava kohta on jälleen kerran käynyt toteen: "Hän astui ylös korkeuteen, hän otti vankeja saaliikseen, hän antoi lahjoja ihmisille" (Ef. 4:8).

Tämä päivämäärä, 5. helmikuuta vuonna 2005, tuo luonnostaan esiin kysymyksen: Miksi me olemme täällä, miksi olemme kokoontuneet tänne avaran maailman eri kolkilta? Miksi me oikein olemme saapuneet Afrikasta, Itä-Euroopasta, Saksasta, Pohjoismaista ja Pohjois-Amerikasta? Tämä kysymys voidaan esittää meille huomattavan kiihtyneessäkin äänilajissa. Sama kysymys voi tulla esiin myös hämmennyksen ja hämillisyyden siivittämänä. Mutta meidän ei tule unohtaa sitäkään, että Ruotsissa ja Suomessa on luterilaisia kristittyjä, jotka voivat vastata tähän kysymykseen mitä syvimmällä kiitollisuudella. Ovathan heidän rukouksensa saaneet näin vastauksen kuten aikanaan apostoli Paavalille esitetty pyyntö: *"Tule yli Makedoniaan ja auta meitä" (Ap.t. 16:9).* Emme ole tulleet Göteborgiin kevytmielisestä seikkailunhalusta. Tahdon tehdä tulomme syyt perinjuurin selviksi kaikille niille, jotka, mistä syystä hyvänsä, esittävät tämän kysymyksen.

1. Me olemme täällä kristillisen rakkauden ja solidaarisuuden vaatimuksesta

Yhä uudestaan ja uudestaan olen perustellut päättäväisyyttäni tulla yli ja auttaa Ruotsin ja Suomen luterilaisia kristittyjä vedoten apostoli Paavalin sanoihin hänen Ensimmäisessä korinttolaiskirjeessään, jossa puhutaan Kristuksen mystisen ruumiin, nimittäin Kirkon, hyvinvoinnista: *"Jos yksi jäsen kärsii, niin kaikki jäsenet kärsivät sen kanssa" (1.Kor. 12:26).* Tämä oli myös raamattuperusteluni vastatessani vuosi sitten Ruotsin luterilaisen kirkon arkkipiispan kirjeeseen: "Jos yksi jäsen kärsii, niin kaikki jäsenet kärsivät sen kanssa."

Päätökseni ottaa tämä askel ei ole ollut helppo. Olen joutunut kamppailemaan tämän kutsun kanssa. Mutta kutsu se todellakin on, Jumalan antama kutsu. En tehnyt päätöstäni kepeästi. Kuinka monta kertaa olenkaan ollut kiusauksessa kallistaa korvani hyvää tarkoittaville neuvoille, joiden mukaan minun ei pitäisikään tulla tänne! Olenhan saanut sen sisältöisiä neuvoja yllin kyllin. Kuitenkin omatuntoni on sidottu totuuteen. Olen saanut piispanvirkani luterilaisessa kirkossa palvellakseni Jumalan totuutta ja kristillistä rakkautta. Kristillinen Raamatun totuus ja rakkaus eivät voi olla välinpitämättömiä kohdatessaan kärsimystä. Tämä kärsimys on tunnettu aina muissa maanosissa saakka, ja juuri se on syynä siihen, että me olemme täällä. Euroopassa ja eritoten Pohjoismaissa vallitseva omien luterilaisten veljiemme ja sisartemme hätätilanne on sekä kuulunut että tuntunut. Tämä hätätilanne ei ole mikään äkillinen ilmiö. Päinvastoin, sehän juuri on ollut luterilaisuuden avoimena haavana jo vuosikymmeniä,

JATKUU....

“Me emme enää ole eksoottisilta lähetysmailta tulevia kivoja lapsenomaisia olentoja. Me olemme kuin olemmekin täysi-ikäisiksi tulleita kristittyjä.”

vähintäänkin vuodesta 1983 lähtien, jolloin intensiivisen ja poliittisesti tarkoin suunnitellun mediakampanjan jälkeen Ruotsissa kumottiin vuodesta 1958 voimassa ollut omantunnonsuojasäädös. Vielä pahempaa on, ettei vastaavaa suojaa ole Suomessa koskaan ollutkaan. Käytännössä tämä merkitsi sitä, että luterilaisilta kristityiltä on kielletty heidän perustava kristillinen vapautensa päästä osallistumaan apostolisen järjestyksen mukaisiin jumalanpalveluksiin oman kirkkonsa piirissä. Sen sijaan heitä on eri tavoin yritetty pakottaa mukaan sellaisiin jumalanpalveluksiin, joita ei ole pidetty Raamatun mukaan eikä sen järjestysmuodon mukaan, jonka ovat välittäneet meille meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen asettamat apostolit.

Sanon tämän nyt julki aivan avoimesti. Afrikassa ja maailman muissa osissa me emme kerta kaikkiaan pysty käsittämään tällaista tiukkaa kirkollista pakkovaltaa, kun toisaalta elämme aikaa, joka korostaa yleismaailmallisia ihmisoikeuksia, joihin kuuluu myös uskonnon ja uskonnonharjoittamisen vapaus. Sellainen yhteiskunnallinen tai kirkollinen esivalta, joka toiminnassaan turvautuu pakkovaltaan ja jopa hirmuvaltaan, ei koskaan edistä hyviä päämääriä, vaan aivan päinvastaisia. Jo niinkin kauan sitten kuin 1600-luvulla Englanti jätti taakseen sellaisen hirmuvallan, jota arkkipiispa William Laud oli edustanut tähdätessään vedenpitävään kirkolliseen yhdenmukaisuuteen häikäilemättömiä, armottomia, maallisia voimakeinoja käyttämällä. Saksa on jättänyt taakseen ne vuodet, jolloin Preussin kuningas käytti sotaväkeäkin murskatakseen omien luterilaisten alamaistensa väkivallattoman vastarinnan, nämä kun eivät voineet hyväksyä kirkkonsa pakkoliitosta sellaisten protestanttien kanssa, joiden opetukset hävittivät luterilaisen opin. Pohjoismaidenkin olisi pitänyt jättää tällainen kristittyjen omiatuntoja vastaan kohdistuva hirmuvalta kauas taakseen jo 1800-luvulla, jolloin hallitukset, lait ja valtiokirkkojen piispat ja tuomiokapitulit vainosivat monin ja vaihtelevin tavoin luterilaisia kansanherätyksiä Pohjoismaissa.

Luterilainen jumalanpalvelus ja sananpalveluvirka kuuluvat yhteen. Sitä oudompaa onkin, että juuri Pohjoismaissa, jotka ovat monessa suhteessa olleet yleisen hyvinvoinnin esimerkkimaina koko maailmalle, luterilaiset kirkot ovat päättäneet irtisanoutua kristillisestä rakkaudesta päästäkseen sen sijaan sortamaan omiatuntoja. Liekö kysymys siitä, että sitkeähenkinen valtiokirkollisuuden perintö yhä vielä vainoaa luterilaisia kristittyjä, sitä en tiedä. Näin toimiessaan kirkot joka tapauksessa heijastavat ympäröiviä yhteiskuntiaan, jotka ovat käymässä yhä suvaitsemattomammiksi kristillistä uskoa kohtaan. Yksi meistä tänne kokoontuneista, piispa Børre Knudsen, on ollut Norjassa vankilaan suljettuna, koska hän on nostanut äänensä puolustamaan syntymättömiä lapsia vastustamalla aborttia. Äskettäin eräs helluntaisaarnaaja tuomittiin Ruotsissa vankilaan sen johdosta, että hän oli opettanut laumalleen sitä totuutta, jonka me kaikki voimme lukea apostoli Paavalin Roomalaiskirjeen aloitusluvusta.

Me emme saa hyväksyä mitään yrityksiä pelottelemalla vaientaa tosi kristillisen uskon raamatullista ääntä. Onkin täysin väärin, että pappisvihkimys kielletään niiltä miehiltä, jotka Jumala ja kristillinen seurakunta ovat siihen toimeen kutsuneet ja joiden ainoana vikana on heidän ja tosi kirkon varsinainen voima, nimittäin uskollisuus Jumalan sanaa ja luterilaisia Tunnustuskirjoja kohtaan. Ne, jotka ovat saaneet aidon kutsun sananpalveluvirkaan ja jotka täyttävät tämän viran aidot edellytykset, on myös asetettava tähän virkaan.

Kyseessä ei ole ensimmäinen kerta, kun luterilaiset ovat joutuneet kohtaamaan tällaisen ongelmatilanteen. Meidän tarvitsee vain palauttaa mieleemme Dietrich Bonhoefferin elämä ja hänen antamansa esimerkki: hänhän ei voinut palvella sellaisen kirkollisen esivallan alaisuudessa, joka oli lähtenyt kestämättömättömälle myöntyvyyslinjalle, vaan toimiessaan luennoitsijana Zingstissä ja Finkenwaldessa oli sen linjan uranuurtajana, jonka mekin olemme tänään omaksuneet.

Siellä, missä Jumalan kutsun kuninkaallinen valtatie on joutunut poliittisen tai kulttuurisen ennakkoluuloisuuden tukkimaksi, missä ihmistekoiset valtarakenteet tai perinteet vastustavat Jumalan sanaa ja luterilaisia Tunnustuskirjoja, siellä niiden meistä, jotka ovat vapaita, on käytävä auttamaan sorrettuja kristittyjä lähimmäisiämme. Kristuksen rakkaus vaatii meitä tähän. Juuri siitä syystä me olemmekin täällä tänään.

2. Me olemme täällä Jumalan sanan tähden

Olen sanonut muutamia sanoja kristillisestä rakkaudesta. Pitääkseni meidät kaikki oikeilla raiteilla rakkaus-sanan käyttämisessämme siteeraan sitä, mitä meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesus Kristus sanoo apostoli Johanneksen evankeliumissa: *“Jos te minua rakastatte, niin te pidätte minun käskyni. Ja minä olen rukoileva Isää, ja hän antaa teille toisen Puolustajan olemaan teidän kanssanne iankaikkisesti, totuuden Hengen. Jolla on minun käskyni ja joka ne pitää, hän on se, joka minua rakastaa; mutta joka minua rakastaa, häntä minun Isäni rakastaa, ja minä rakastan häntä ja ilmoitan itseni hänelle.” (Joh. 14:15-17,21)*

Ei ole olemassakaan mitään aitoa kristillistä rakkautta, joka olisi irrallaan Jumalan sanan totuudesta. Mikä hyvänsä tässä maailmassa, joka vaatii itselleen rakkauden ylevää nimeä ja silti irrottautuu Jumalan sanan totuudesta, on pelkkää ihmisten teeskentelyä eli lammasten vaatteita, jotka kätkevät sisäänsä susilaumoja. Ei olekaan sattumaa, että kristillisen omantunnon kirkollinen sortaminen kulkee käsi kädessä Jumalan sanan totuuden moninaisen kieltämisen kanssa. Se, mikä alkaa Raamatun vesittämisenä liberalismin nimissä, päätyy piankin peräänantamattomaksi suvaitsemattomuudeksi kristillistä uskoa kohtaan.

Juuri tällaisen kehityskulun olemme nähneet toteutuvan länsimaissa. Menneinä aikoina Pohjoismaat ovat tuottaneet monia erinomaisia Raamatun tutkijoita koko kristikunnan hyödyksi. Nykyajan valitettava tosiasia taas on, että useimmat länsimaiden perinteiset enemmistökirkot ovat täysin kadottaneet Jumalan sanan valon. Kristus on kyllä varman lupauksensa (Matt. 28:20) mukaan läsnä kirkossaan, mutta ihmisen älyllinen ylimielisyys on siirtänyt Hänen valtikkansa syrjään.

Jumalan sanaa koskeva kirkkojen hätätila ei ole eilispäivän ilmiö. Sehän on ollut muhimassa moniaissa perinteisissä kirkkokunnissa jo vuosikymmeniä. Anglikaanisessa kirkkoyhteisössä kristillisiä siveellisyyskäsityksiä koskeviin Raamatun totuuksiin liittyvät seikat, jotka ovat viime aikoina huipistuneet kysymykseen homoseksuaalisesta käyttäytymisestä kirkossa, ovat kuluttaneet loppuun Afrikan ja Aasian kirkkojen kärsivällisyyden. Näiden kirkkojen voimakas vastalause turmiollista Jumalan sanasta luopumista vastaan pakotti läntisten kirkkojen johtajat harkitsemaan kantaansa vakavasti uudelleen. Aivan sama kysymys johti Luterilaisen maailmanliiton yleiskokouksen avoimen hajaannuksen partaalle.

Kristikunnan valtaenemmistö elää nykyään länsimaiden ulkopuolella. On jo koittanut se aika, että Afrikan ja Aasian kristityt ovat oppineet sanomaan selvästi: “on” tai “ei” silloin, kun Jumalan sanan totuus sitä vaatii. Kuten 1960-luvun brittipääministeri Harold Macmillanin kuuluisa lausuma toteaa: *“Muutoksen tuuli pyyhkii yli tämän [Afrikan] mantereen. Pidimmepä siitä tai emme, tämä kansallistietoisuuden kasvu on poliittinen tosiasia.”* Me emme enää ole eksoottisilta lähetysmailta tulevia kivoja lapsenomaisia olentoja. Me olemme kuin olemmekin täysi-ikäisiksi tulleita kristittyjä.

Lausuessani julki nämä kriittiset sanat en suinkaan unohda kaikkea sitä hengellistä ja aineellista hyvää, jota me olemme saaneet länsimailta. Asia on, kuten apostoli toteaa: *“Jumala ei ole väärämielinen, niin että hän unhottaisi teidän työnne ja rakkautenne, jota olette osoittaneet hänen nimeänsä kohtaan, kun olette palvelleet pyhiä ja vielä palvelette.” (Hebr. 6:10)* Meidän kirkkomme, Kenian luterilainen kirkko, on erityisessä kiitollisuudenvelassa ruotsalaisille luterilaisille lähetystyöntekijöille, jotka menneinä aikoina tulivat yli ja auttoivat meitä. Me haluammekin seurata heidän raamatullisia luterilaisia opetuksiaan ja kieltäydymme myymästä uskoamme tämän ajan vaihtelevien muotioikkujen turhuuden markkinoilla. Ne opetukset, jotka me saimme Ruotsista vastaanottaa jo kauan sitten, ovat nyt palanneet Afrikasta takaisin lähtöseudulleen. Me saimme tämän opetuksen teiltä ja tänä päivänä me annamme sen takaisin teille kiitollisin ja rohkein sydämin.

Meidän on syytä palauttaa mieleemme, mitä ne ihmiset oikein opettavat, jotka ovat pyrkineet estämään apostolisen jumalanpalveluksen ja apostoliset virkaanvihkimykset; verratkaamme tätä sitten siihen, mitä opettavat heidän sortotoimiensa kohteiksi joutuneet. Kun asiaa lähestyy tällä tavoin, asetelma käy selvääkin selvemmäksi. Ainoa oikea kirkko on se kirkko, jossa Jumalan sana on perimmäinen epäämätön ylin auktoriteetti kaikessa ja joka asiassa, aivan niin kuin tohtori Martti Luther kirjoittaa Schmalkaldenin opinkohdissa: *“Me emme ota kuuleviin korviimme, mitä he kirkon nimissä käskevät tai kieltävät. Seitsenvuotias lapsikin tietää, Jumalan kiitos, mitä kirkko on: (Joh. 10:3) sen muodostavat pyhät uskovaiset ja "ne karitsat, jotka kuulevat paimenensa äänen". Tämän pyhyyden antaa Jumalan sana ja oikea usko.”* (Schmalkaldenin opinkohdat, 12).

Siellä, missä Jumalan sanaa sorretaan niiden kristittyjen elämässä, jotka tähän sanaan pitäytyvät, meidän kristillinen velvollisuutemme on tulla yli ja auttaa heitä, miten vain ikinä voimme sen tehdä. Toden totta: me olemme täällä tänään Jumalan sanan tähden.

3. Me olemme täällä tänään luterilaisten Tunnustuskirjojen tähden

Me uskomme, opetamme ja tunnustamme, että Jumalan sana on selkeä ja yksiselitteinen, sillä meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesus Kristus juuri on tämä sana, niin kuin apostoli Johannes suurenmoisesti opettaa meitä evankeliuminsa alussa (Joh. 1:1). Totta on sekin, ettei Jumalan sana ole minkään muutoksen tai katoavaisuuden alainen, sillä *“Jeesus Kristus on sama eilen ja tänään ja iankaikkisesti” (Hebr. 13:8).*

Luterilaiset Tunnustuskirjat ovat tämän sanan opetuksien oikea tiivistelmä. Tohtori Martti Lutherin työ uskonpuhdistajana oli olennaisesti siinä, että hän asetti uudelleen voimaan kirkon ainoan laillisen auktoriteetin, nimittäin Jumalan sanan auktoriteetin. Kaikki erimielisyydet kirkossa on ratkaistava Jumalan sanalla ja Jumalan sanan mukaisesti. Luterilaiset Tunnustuskirjat ovat selvääkin selvemmät, kun on kyse auktoriteetista kirkossa, jumalanpalveluksesta, sananpalveluvirasta ja virkaanvihkimyksestä.

Kun sain kutsun tulla yli ja auttaa, kysymyksenasetteluni oli, oliko Pohjoismaiden luterilaisten kirkkojen erimielisyydet ratkaistu kirkon laillisen auktoriteetin, nimittäin Jumalan sanan ja luterilaisten Tunnustuskirjojen, alaisuudessa, vai oliko seurattu ja toteltu muita auktoriteetteja. Me kaikkihan tiedämme vastauksen siihen kysymykseen. Ne, joita kirkossa sorretaan, joutuvat kärsimään Raamatun ja luterilaisten Tunnustuskirjojen tähden. Sortajat taas seuraavat muita auktoriteetteja. Näin ollen asetelma on hyvin selväpiirteinen.

Muistutan meitä vain maineikkaan ruotsalaisen teologin, piispa Anders Nygrenin, vuonna 1958 [jolloin naispappeuspäätös tehtiin Ruotsin kirkossa] puhumista profeetallisista sanoista: käymällä muuttamaan sananpalvelusvirkaa, joka on ollut voimassa aivan kristillisen kirkon alusta asti, käymällä tällä tavoin kapinaan Herran käskyä (1.Kor. 14:37) vastaan, kirkko on ottanut suunnan, jossa edessä ei ole mitään muuta kuin gnostilaisten harhaoppien tie. Nykyään jokaisen, jolla on hengellistä arvostelukykyä, on myönnettävä, että Anders Nygren -vainaja oli kuin olikin oikea profeetta.

Mutta, Jumalan kiitos, yhä on olemassa uskollisia raamatullisia luterilaisia, jotka tekevät kaiken, mikä on heidän vallassaan, hoitaakseen Jumalan lamppua Hänen pyhäkössään (1.Sam. 3:3). He ovat luterilaisen uskonpuhdistuksen oikeita perillisiä. Tämä on syy siihen, että me olemme täällä tänään. Me olemme täällä luterilaisten Tunnustuskirjojen tähden.

4. Me olemme täällä kirkon järjestysmuodon ja kirkko-oikeuden tähden

Voisi ajatella, että tämä on kylläkin heikoin perustelumme oikeuttamaan paikallaolemisemme tänään. Kristillinen rakkaus, Raamattu ja luterilaiset Tunnustuskirjat: nämähän nyt voisivat vielä ollakin meidän puolellamme, mutta entäpä laillinen kirkollinen järjestysmuoto ja kirkko-oikeus? Ovathan Pohjoismaiden kansanedustuslaitokset ja kirkolliskokoukset tehneet enemmistöpäätöksensä ja hyväksyneet nykyiset lait. Laillisesti pätevät kirkolliset toimielimet ovat soveltaneet näitä lakeja kirkon päivittäiskäytäntöön. Näistä syistä tämä väitteemme voisikin näyttää huteralta ja menestysmahdollisuutemme sen toteennäyttämisessä todella kyseenalaisilta.

Nytpä on kuitenkin niin, että tämäntapainen järkeily, joka erottaa kirkon järjestysmuodon ja kirkko-oikeuden Jumalan sanasta ja luterilaisista Tunnustuskirjoista, ei ole ensinkään luterilaista. Eikä se ole ensinkään raamatullista. Raamatun ja luterilaisen opin erottaminen omaksi korikseen ja kirkon järjestysmuodon ja kirkko-oikeuden sijoittaminen omaan erilliseen koriinsa on epäsyntyistä huijausta luterilaisessa viitekehyksessä. Kyse on valistusajattelun lapsen, 1700- ja 1800-lukujen saksalaisen filosofisen idealismin perillisen, ristisiitoksesta ikivanhan valtiokirkollisen mielenlaadun kanssa.

Tämä ajatusmalli on peräisin Friedrich Schleiermacherilta eikä suinkaan kirkon uskonpuhdistajalta, tohtori Martti Lutherilta. Tämä Schleiermacherin ja hänen seuraajiensa tyylinen idealistinen perinne teki jyrkän eron uskonnon ja oikeuden välille. Tämän ajatusmallin mukaan oikeus ymmärrettiin täysin maalliseksi asiaksi, siis uskonnosta erilliseksi. Uudet, maalliset näkemykset ovat sittemmin vielä entisestään sekoittaneet tätä oikeusajattelun sekamelskaa. Se ajatus, että kansan omaehtoinen tahto, *"yleinen mielipide"*, on kirkossakin ylin auktoriteetti, on peräisin sveitsiläisfilosofi J. J. Rousseaun kirjoituksista, ei siis Raamatusta eikä luterilaisista Tunnustuskirjoista. Kaikkea *"yleistä mielipidettä"* vastaan me olemme oppineet rukoilemaan: *"Isä meidän, joka olet taivaissa ... tapahtukoon sinun tahtosi."* Tämä jumalallinen, isällinen tahto ei ole minkäänlainen kehittyvä, yleisesti tunnettava tietoisuus tai itseään toteuttava "ajan henki", vaan se on säädetty ja ilmoitettu Jumalan sanassa.

Ainoa ylin auktoriteetti kirkossa on Jumalan sana. Tämä iankaikkinen sana ei ole jonkin arvoinen ainoastaan uskonnon kannalta. Sillä on yhtälailla kirkko-oikeudellinen merkitys, sillä kirkossa ei voi olla kerta kaikkiaan yhtään mitään laillisesti sitovaa, joka on ristiriidassa tämän sanan kanssa. Kaiken ja joka asian kirkossa on tapahduttava Jumalan sanan mukaan. Tämä on luterilaisten Tunnustuskirjojen opetus.

Tämä oikeusperiaate on selvästi kirjoitettuna myös Ruotsin ja Suomen luterilaisten kirkkojen omissa perustavissa oikeusnormeissa. Onkin onnetonta, että tätä kirkko-oikeutta ei toteuteta käytännössä kirkon järjestysmuodossa. Olemme joutuneet havaitsemaan, kuinka uskon ja oikeuden epäluterilainen erottaminen yhä jatkuu niiden keskuudessa, jotka ovat irrottautuneet kristillisestä rakkaudesta, Raamatusta ja luterilaisista Tunnustuskirjoista.

Näin ollen meidän tulisi taaskin palauttaa mieleemme Dietrich Bonhoefferin esimerkki: hänen oman kirkkokuntansa hallintoelimet julistivat virallisesti hänen toimensa *"laittomiksi"* joulukuun 2. päivänä vuonna 1935. Vain kolme kuukautta sen jälkeen, maaliskuussa 1936, Finkenwalden "laittoman" pappisseminaarin toinen "laiton" vuosikurssi sai lämpimät tervetulotoivotukset Ruotsissa. Jopa maineikas Upsalan arkkipiispa, tohtori Erling Eidem otti Bonhoefferin ja hänen seminaarilaisensa virallisesti vastaan maaliskuun 4. päivänä 1936. Näin toimimalla arkkipiispa Eidem tunnusti sen totuuden, joka meidänkin on tänään muistettava ja jota meidän on kunnioitettava, että näet hätäoikeuskin on oikeutta. Kotona Saksassa Bonhoeffer taas julistettiin valtion viholliseksi ja julkisuudessa esitettiin vaatimuksia, ettei hänen pitäisi antaa kouluttaa saksalaisia teologeja.

Näin ollen meidänkin läsnäolomme ja toimintamme Göteborgissa ovat kirkon järjestysmuodon ja kirkko-oikeuden kannalta legitiimejä, ovathan ne Jumalan sanan valtuuttamia. Siitä syystä päätänkin siteeraamalla luterilaisia Tunnustuskirjoja, tiivistäen sanottavani Schmalkaldenin opinkohtien sanoihin, jotka koskevat vihkimystä ja virkaan kutsumista. Tämä lainaus ei ole pelkkä teologinen mielipide, vaan se on kirkon järjestysmuoto ja kirkkolaki jumalallisen oikeuden mukaan, koska se on raamatullinen:

"Jos piispat tahtoisivat olla oikeita piispoja ja pitää huolta kirkosta ja evankeliumin julistamisesta, niin voitaisiin rakkauden ja yksimielisyyden tähden, vaikka asia ei välttämätön olekaan, suostua siihen, että he vihkisivät ja vahvistaisivat meidät ja saarnaajamme virkaan, jos he nimittäin tekisivät sen ilman pakanalliseen menoon ja prameiluun kuuluvia tyhjiä seremonioita. Mutta nyt he eivät ole eivätkä tahdokaan olla oikeita piispoja. ... He jopa vainoavat ja tuomitsevat niitä, jotka kutsuttuina hoitavat sellaista virkaa. Mutta heidän tähtensä ei kirkkoa saa jättää ilman palvelijoita. Siksi me tahdomme ja meidän tulee vanhan kirkon ja sen isien esimerkkiä noudattaen itse vihkiä kykeneviä henkilöitä virkaan." (SA, 10).

Lopuksi:

Me kiitämme Jumalaa Hänen uskollisuudestaan. Hän on tehnyt meidät, omat palvelijansa jo tässä nykyisessä heikkouden tilassammekin, kykeneviksi tarkkaamaan Hänen jumalallista kutsuaan ja toteuttamaan sen, mitä Hän on nyt antanut tehtäväksemme. *"Hän astui ylös korkeuteen, hän otti vankeja saaliikseen, hän antoi lahjoja ihmisille" (Ef. 4:8).* Me kiitämme nöyrästi Häntä siitä. Toivomme myös sydämemme syvyydestä, että se, mitä olemme tänään tehneet Göteborgissa, koituisi avuksi Pohjoismaiden luterilaisille kirkoille.

Onhan selvää, ettei jumalanpalveluksen ja virkaanvihkimyksen kuninkaallista valtatietä voida loputtomiin pitää tukittuna; eikö siis nyt, vastoin kaikkia inhimillisiä vedonlyöntisuhteita ja poliittisia laskelmia, olisi oikea aika istuutua neuvottelemaan, sysätä syrjään kaikki ylimielisyys ja katkeruus ja puhua, niin kuin kristittyjen veljien ja sisarten tuleekin, yhdessä uskossa, yhdessä Herrassa, yhdestä kasteesta osallisina ja yhden ainoan toteltavan auktoriteetin alaisuudessa, nimittäin Jumalan sanan, Hänen, joka on yksi "Jumala ja kaikkien Isä, joka on yli kaikkien ja kaikkien kautta ja kaikissa" (Ef. 4:5,6)?

Kenian luterilaisen kirkon piispa Walter Obare

Käännös: Petri Kivenheimo

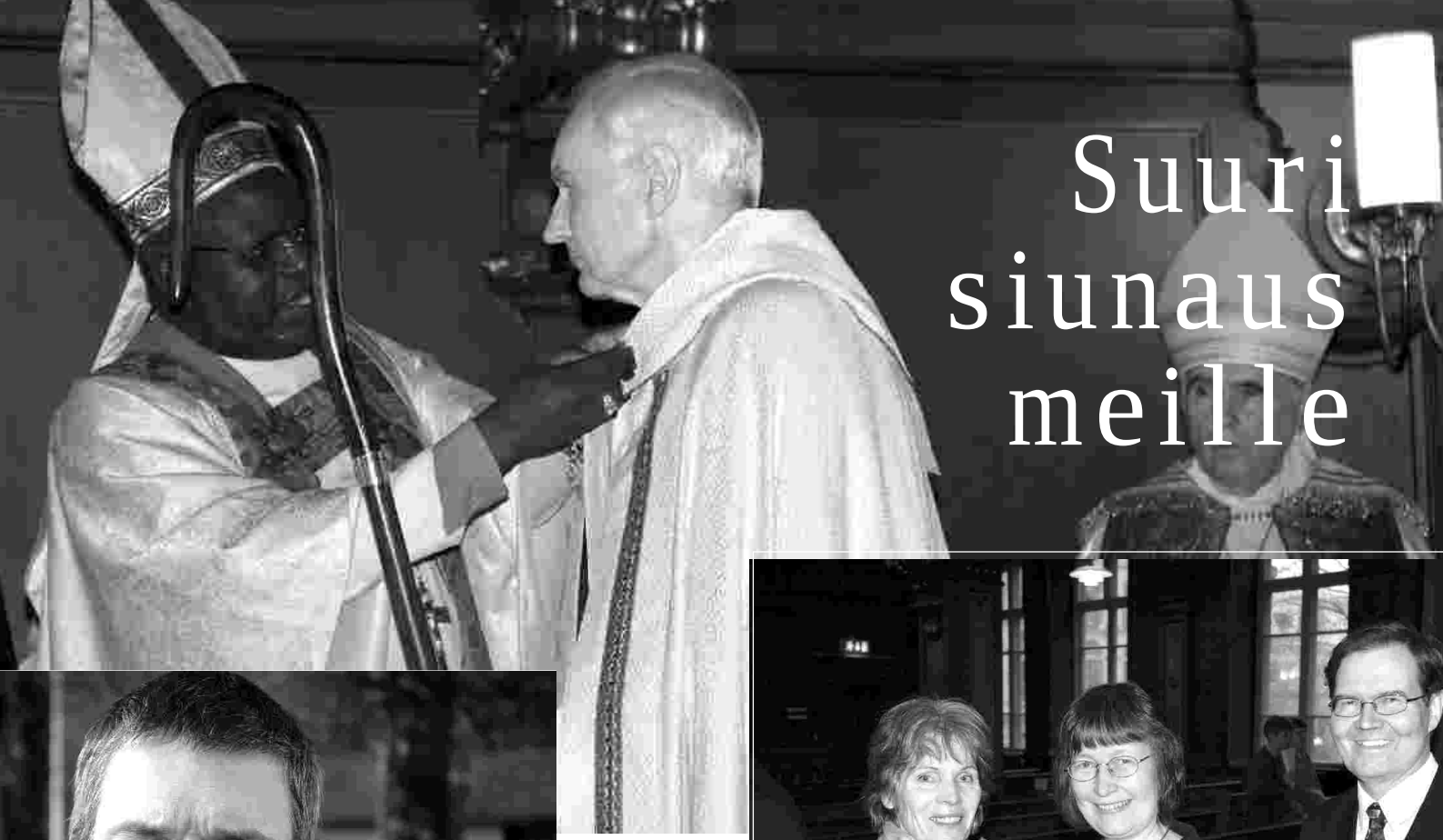

Suuri siunaus meille

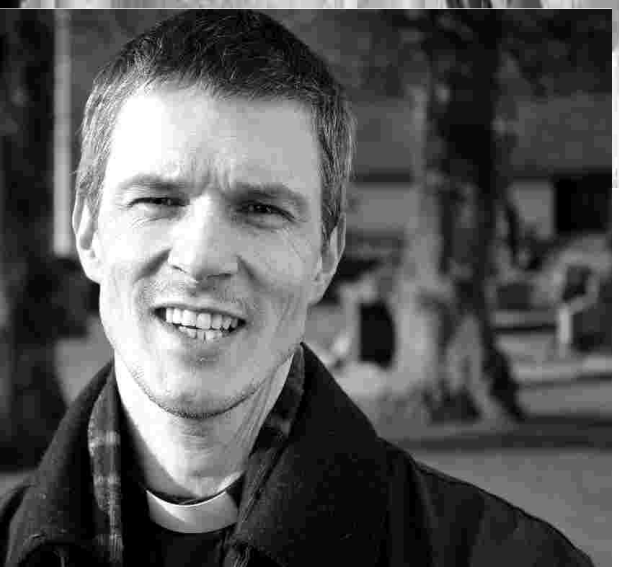

Yläkuva:
Liisa Korpinen sekä Marja ja Erkki Pitkäranta olivat läsnä Göteborgissa pappisvihkimyksessä.

Oulun Karjasillan seurakunnan kappalainen, Vesa Pöytäri, oli mukana seuraamassa piispan- ja pappisvihkimyksiä.Iltajuhlassa hän toi tervehdyksen ja siunauksen toivotuksen Paavalin synodilta uudelle piispalle ja kolmelle nuorelle pastorille.

– Halusin ehdottomasti tulla paikalle tähän kirkkohistorialliseen tilanteeseen. Olihan tämä pitkän kehityskulun piste. Nämä vihkimykset ja syntyneet yhteydet Missionprovinssiin on suuri siunaus meille Suomessa.

– Kyllä kirkkomme johdon teot ja päätökset ovat ohjailleet kehityskulun tähän suuntaan. Mutta vihkimyksen juhlamessussa Herra itse oli läsnä. Hän itse johdattaa seurakuntaansa, Vesa painottaa.

– Iloitsin suuresti, että Niko sai vihkimyksen ja lähetettiin täältä Kristuksen evankeliumin saarnavirkaa hoitamaan. Hänellä ei ollut mitään perusteltua syytä odottaa, että hän saisi vihkimyksen Suomesta. Olen kuullut, että eräässä hiippakunnassa ei annettu vihkimystä naispappeuden torjujalle silloinkaan, kun vihkimyksessä olisi ollut vihittävänä vain miehiä.

– On suurta, että luterilaisen kirkkoperheen (LML:n) etelälaidalta tullaan tänne pohjoislaidalle vihkimään paimenia. Onhan Kenian kirkko sisarkirkkomme!

– Göteborg paljasti minulle kaksi asiaa. Olemme länsimaissa melko yksimielisiä siitä, että poliittinen siirtomaavalta on oikeutetusti ohi, emme sitä haikaile. Sen sijaan hengellinen siirtomaavalta pahimmalla tavalla eli uhkaamalla ja rahalla kiristämällä on länsimaiden kirkkojen jatkuvasti käytössä oleva inhottava toimintatapa, Erkki Pitkäranta ihmettelee.

– Göteborg merkitsi myös hallintobyrokratian loppua. Meidän tunnustuksestamme kiinni pitävien ei enää tarvitse suostua siihen, että kaikilla Jumalan sanan ihanuuksilla katetun ruokapöydän edessä hengellistä nälkää potevina meidän on ensin skoolattava piispojemme vaatimuksesta “myrkkymalja”.

– Göteberg merkitsi uudistuksen tietä Suomen ev.lut kirkolle. Ihmeellistä on, että Luther-säätiö on tässä tiennäyttäjänä, eikä edes omasta halustaan. Jumala toimii omalla tavallaan. Hän kutsuu mitättömät toteuttamaan tehtäviään, Erkki pohtii.

– Uskontunnustuksessa ikään kuin huomaamatta lausumme, että uskomme pyhäin yhteyden. Schillerskan salissa koin sen voimakkaasti. Vahva virrenveisuu ja sananjulistus tekivät mielen turvalliseksi, Marja kertoo tunnelmistaan.

Muhkea täyttymys

Lähetyssaarnaaja, TT Anssi Simojoki oli tullut Keniasta Göteborgiin Missionprovinssin vihkimyksiin.

– Piispan- ja pappisvihkimys oli kahden vuosikymmenen työn kypsä hedelmä, muhkea täyttymys. Oikealla hetkellä, kun kaikki muut vaihtoehdot oli kartoitettu, siirryttiin sanoista tekoihin. Pitkän valmistelun aikana oli saatu selkeä ja kestävä raamatullis-tunnustuksellinen oppipohja, Anssi kertoo.

– Göteborgissa nähtiin myös opillisesti epäselvän kirkkoromantiikan hautajaiset. Vihdoin siirryttiin toimintaan kirjaimellisesti onton ’kansakirkkohymistelyn’ sijaan, kumahtelevathan nämä kirkot jo tyhjyyttään.

– Pitkä odotus ennen ratkaisevan askeleen ottamista Ruotsissa ja Suomessa kertoo siitä, miten olemme monella tavoin vuosisataisten latujen ohjauksessa. Valtiokirkkoajattelusta luopuminen sisältää oman tuskan. On merkittävää, että Suomessa ja Ruotsissa astutaan nyt yhtä jalkaa. Onhan kirkkohistoriamme yhteinen ja nykytilanne yhtä vaikea, Anssi selvittää.

– Nikon pappisvihkimys on joka suhteessa pätevä ja oikea. Hän on täysivaltainen luterilainen pastori. Sillä hänen virkansa tunnustetaan taivaassa. Niko on myös vapaa vuosisataisista valtiokirkollisista punnuksista. Tämä sisältää omat haasteensa, mutta myös suuret mahdollisuudet.

– Missionprovinssin vihkimys oli myös merkittävä siinä suhteessa, miten Afrikka ja Itä-Eurooppa oli voimallisesti läsnä. Entiset lähetyskirkot ovat tulleet täysikään. On muutenkin havaittavissa, että siellä missä kristittyjen enemmistö on, Aasiassa ja Afrikassa, kirkot alkavat ottaa paikkansa. Kärsivällisyys on loppunut läntisten kirkkojen Raamatun polkemiseen. Se läntinen ylimielinen ajattelu, jossa lähetyskirkkoja kohdellaan kuin prostituoituja, joita voidaan ostaa rahalla, on tulossa tienpäähän, lähetyssaarnaaja päättää.

– Eräs iäkäs ruotsalaisnainen tuli ennen piispanvihkimystä keskustelemaan kanssani. Hän kertoi kyyneleet silmissään rukoilleensa minun puolestani. Monet muutkin sanoivat, että he olivat sulkeneet minut, Gunnar Anderssonin ja Jan-Ulrik Smetanan esirukouksiinsa, Niko Vannasmaa kertoo.

– Tunsin ihmeellistä rauhaa nähdessäni piispojen kulkueen saapuvan kohti alttaria. Kun vihkimyksen päätteeksi piispa Obare sanoi lempeästi hymyillen: *”Nyt teillä on piispa!”*, minä ja varmasti kaikki paikalla olleet, tunsivat valtavaa kiitollisuutta ja iloa katsellessamme piispa Arne Olssonia.

– Turha ihmispelko pitäisi nyt unohtaa ja kulkea rohkeasti Jumalan viitoittamaa tietä, hän antaa voiman, ja hän antaa rohkeuden!

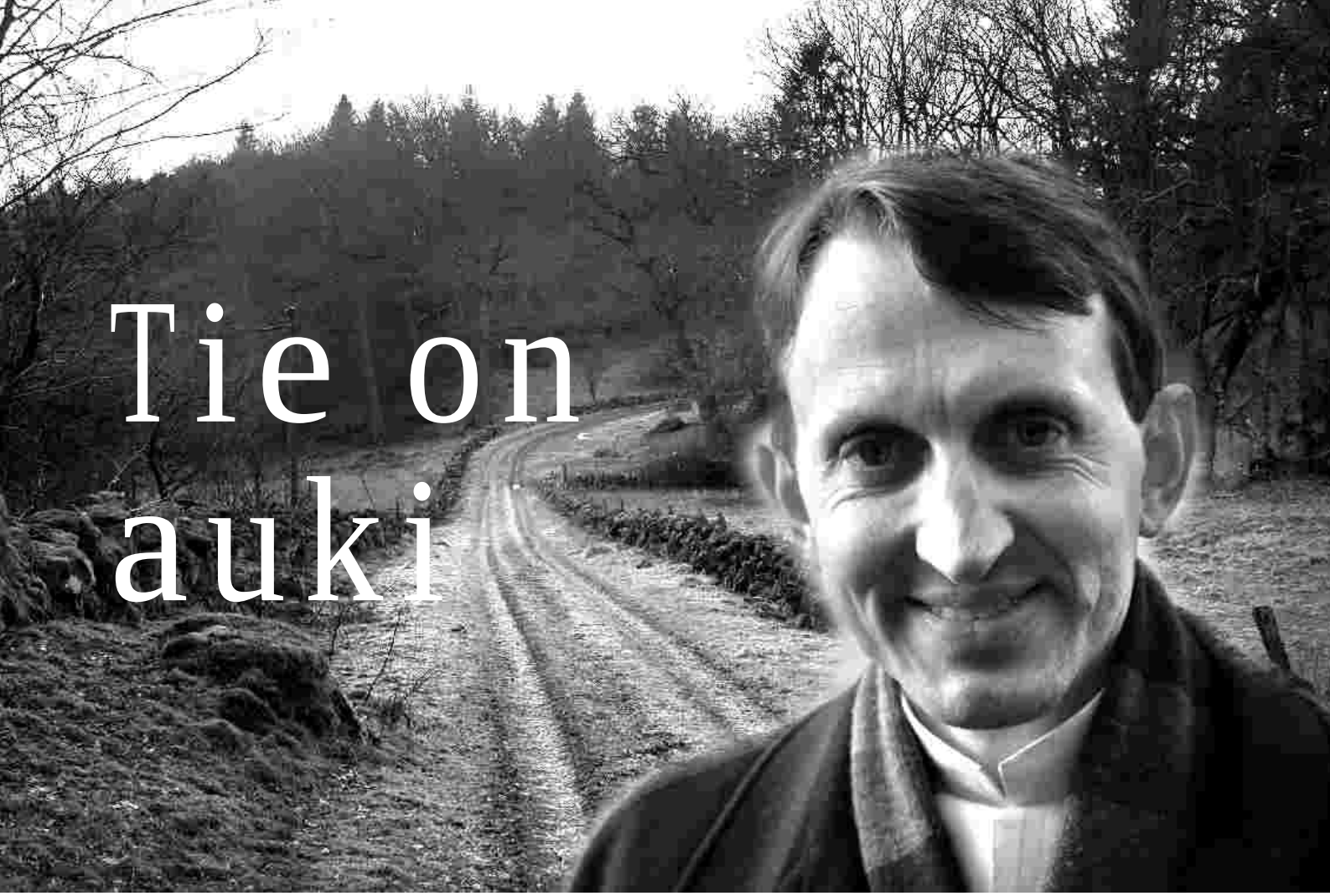

Tie on auki

Oli aika, jolloin Ruotsi-Suomen valtakunnassa evankeliumi ohjasi ihmisiä vanhurskauden luvattuun maahan, rauhaan ja iloon Pyhässä Hengessä. Tätä hengellistä vapautta vaalittiin siinä määrin, että esi-isämme olivat valmiita uhraamaan henkensä puolustaessaan toisten kansojen oikeutta jumalanpalvelukseen Hengessä ja totuudessa. Vaikka kansamme olivat kaikkea muuta kuin rikkaita, 1800-luvulla syntien anteeksiantamuksen evankeliumi toi mukanaan ilon ja vapauden johtaa myös muita kansoja sanan ja sakramenttien palveluksen kautta Herramme ihmeelliseen valkeuteen.

Sen jälkeen, aivan kuin painajaisunessa, askel askeleelta olemme jättäneet luvatun maan ja menettäneet hengellisen vapautemme ja rohkeutemme. Olemme muuttaneet Egyptiin hyvinvointivaltion rikkauksien ja etuoikeuksien houkuttelemana. Vakuuttaen itsemme siitä, että evankeliumin ja ihmisten tavoittamisen tähden on välttämätöntä tehdä kompromisseja, olemme myös tehneet niitä toinen toisensa jälkeen. Väärät opit ja käytännöt on hyväksytty aivan liian suuressa määrin. Emme voi väistää Hermann Sassen iskeviä sanoja: *”Teologit ovat aina sellaisia, että jokaiselle tärskäykselle ja potkulle, jonka kirkko saa sotilailta ja poliitikoilta, he löytävät teologisen puolustelevan selityksen.”* Viime vuosikymmeninä faaraon puristusote on kiristynyt. Meistä on tehty ihmiskäskyjen ja pelon orjia. Jumalan sanan tutkistelun ja siihen katseiden kohottamisen sijasta päämme ovat painuneet alas tämän maailman katoaviin asioihin. Totuuden sijasta hallinnolliset säännöt ja uushierarkkinen kuri ovat huomiomme keskipisteessä. Tämän tähden vielä totuuden muistavat vanhat ystävätkin ovat ruvenneet taistelemaan keskenään ja kavaltamaan toisiansa aivan kuten vartijat ghetoissa.

Skandinavian kirkkojen faarao koostuu maallistuneista kirkoista, aggressiivisista poliitikoista, massamediasta ja yleisestä mielipiteestä. Aivan kuten Egyptin faarao aikanaan, tämäkin faarao on hyökännyt poikiamme vastaan varmistaakseen, etteivät he pääse kirkon pappisvirkaan muutoin kuin kuolettavilla myönnytyksillä omantuntonsa kanssa. Tilanne on kestämätön ja uskollisen jäännöksen huokaukset ja rukoukset ovat nousseet taivaisiin saakka.

Tänään Jumala on lähettänyt piispa Obaren, afrikkalaisen Mooseksen, meidän luoksemme. Tänään sinä yhdessä muiden avustavien piispojen kanssa, kohotit sauvasi ja iskit sen Punaiseen mereen. Jumalan kansa, joka oli nääntymäisillään epätoivoonsa, voi ihmetellen katsoa, kuinka Pyhä Henki on avannut kuivan tien kulkea kuoleman vesien läpi elävien maahan.

Tänään riemuitsemme ja kiitämme Jeesusta, armon valtakunnan hallitsijaa sekä hänen uskollisia palvelijoitaan. Mitä me tänään juhlimme, ei ole sen kaltainen ’exodus’, että lähtisimme ja jättäisimme miehitetyt kirkkomme ja niissä kärsivät ihmiset. Tänään olemme vain saaneet takaisin oikeutemme ja velvollisuutemme viettää jumalanpalvelusta Hengessä ja totuudessa. Tänään Kristuksen Kirkko tulee ilmi keskellämme kaikkien Martti Lutherin opettamien seitsemän tuntomerkin kautta.

Piispa Arne ja Te, nuoret pappisveljet, olette eläviä todisteita siitä, ettei Herra ole hyljännyt meitä eikä Pii-Hahirot (2.Moos.14.2) ole viimeinen etappi vaelluksellamme. Tie luvattuun maahan on auki.
Halleluja!

TEKSTI: **FREDRIK SIDENVALL**
KIRKKOHERRA
FRILLESÅS, RUOTSI

Sana nuorille paimenille

Sentähden, rakkaat veljeni, olkaa lujat, järkähtämättömät, aina innokkaat Herran työssä, tietäen, että teidän vaivannäkönne ei ole turha Herrassa. (1. Kor 15:58)

Apostoli Paavalin kehotus on Jumalan sana teille, Jan-Ulrik, Gunnar ja Niko, kun teidät tänään vihitään pyhään paimenvirkaan. Se on myös Jumalan sana meille kaikille, jotka olemme kokoontuneet tänne. Kaikki me kastetut olemme osallisia yleisestä pappeudesta. Siksi meidän kaikkien, niin maallikoiden kuin pappien, on oltava lujia Jumalan sanan mukaisessa opetuksessa, järkähtämättömiä uskossa ja uskollisia oikeassa tunnustuksessa, kukin omassa kutsumuksessaan. Saamme toimia niillä lahjoilla, joilla Herramme on meidät varustanut.

Yleisen pappeuden piiristä Herra kutsuu joitakin toimimaan seurakuntansa paimenina. Te kolme olette vastannet Herran kutsuun. Olette kouluttautuneet voidaksenne toteuttaa kutsumustanne. Kristuksen kirkon edustajat ovat koetelleet sisäisen kutsumuksenne ja olette saaneet vastaanottaa ulkoisen kutsumuksen. Tänään seisotte Herran alttarilla saadaksenne ottaa vastaan papppisvihkimyksen.

Herra sanoo nyt teille: Sentähden, rakkaat veljeni, olkaa lujat, järkähtämättömät, aina innokkaat Herran työssä, tietäen, että teidän vaivannäkönne ei ole turha Herrassa. Apostoli sanoo sentähden, on siis jokin syy, jonka varassa voitte pysyä pystyssä ja tehdä Herran työtä uskollisesti. Tämä syy on Kristuksen ylösnousemus. Koko 1. Korinttilaiskirjeen 15. lukuhan käsittelee ylösnousemusta.

Apostoli aloittaa puhumalla siitä, mistä hän itse on lujasti ja järkähtämättömästi pitänyt kiinni: Sillä minä annoin teille ennen kaikkea tiedoksi sen, minkä itse olin saanut: että Kristus on kuollut meidän syntiemme tähden, kirjoitusten mukaan, ja että hänet haudattiin ja että hän nousi kuolleista kolmantena päivänä, kirjoitusten mukaan... Siihen aikaan oli niitä ihmisiä, ja nykyään on monia, jotka eivät usko ylösnousemukseen.

Mutta jos Kristus ei ole noussut ylös, miksi me viettäisimme tänään pappisvihkimystä? Silloin kaikki olisi vain merkityksetöntä näytelmää. Mutta nytpä Kristus on noussut kuolleista. Jumalallinen voima siis täyttää pappisvihkimyksemme. Herra on ruumiillisesti noussut ylös kuolleista. Hän kutsuu myös meidän aikanamme joitakin miehiä erityiseen saarnavirkaansa julistamaan Hänen pyhää sanaansa ja toimittamaan pyhiä sakramentteja. Näissä armonvälineissä ristiinnaulittu ja ylösnoussut Kristus tulee seurakuntansa keskelle ja kirkkoonsa. Siksi hän antaa tänäänkin sanansaattajiensa sanoa nykyajan opetuslapsille: Minä elän, ja niin tekin saatte elää.

Tämän voimme lujasti ja järkähtämättömästi uskoa. Se on totta, koska se on Kirjoitusten mukaista; Raamatun mukaista. Ihmiset ovat vuosisatojen ajan saaneet vakuuttua Jumalan Sanan totuudesta. Monet ovat joutuneet kärsimään ja jopa kokemaan marttyyrikuoleman siksi, että ovat lujasti ja järkähtämättömästi pitäneet kiinni Jumalan sanan totuudesta. Totuudesta, jonka Kristus vahvisti noustessaan ylös kuolleista.

Olkaa siis lujat ja järkähtämättömät. Olkaa siis lujat ja järkähtämättömät opissa ja tunnustuksessa! Opissa, jonka lujana perustuksena on Jumalan sana. Tunnustakaa lujasti Jumalaa, Luojaa, ja rakasta taivaallista Isäämme. Tunnustakaa lujasti Jeesusta Kristusta, tosi Jumalaa ja tosi ihmistä, ainoaa Herraa ja ainoaa Vapahtajaa. Tunnustakaa lujasti Pyhää Henkeä, kolminaisuuden kolmatta persoonaa, joka johdattaa meitä elämän ja uskon tiellä.

Olkaa lujat ja järkähtämättömät taistelussa sen opin ja uskon puolesta, joka on kerta kaikkiaan annettu Kristuksen kirkolle. Oppi ja tosi usko ovat pilkan kohteina ja monet halveksivat niitä. Ajatellaan, että ihmisen on itse löydettävä oma uskonsa, ilman Jumalan sanan apua. Mutta millainen usko siitä syntyy, jos emme esimerkiksi välitä Jumalan sanan opetuksesta, jonka mukaan Kristus on syntiemme sovitus, eikä vain meidän, vaan koko maailman syntien. Se on kaikkein tärkein oppi, elämän oppi.

Mitä evankeliumi meille merkitsee?

Mitä merkitsee se, ettei ihminen pelastu elämällä siivosti, siis lain tekojen kautta, vaan yksin uskon kautta Kristukseen? Mitä merkitsee se, että Kristus kuoli ja nousi ylös meidän puolestamme? Siinä on kaikki. Siinä on meidän ikuisuutemme. Jos otamme lujalla luottamuksella vastaan sen opin ja uskon, joka on kerta kaikkiaan annettu meille, silloin elämme Kristuksen ylösnousemuksen voimassa ja olemme autuaita.

Tiedän, että lupaatte tänään sydämestänne olla uskollisia evankelisluterilaiselle opillemme, siksi, että se on Raamatun mukainen oppi.

Olkaa aina innokkaat Herran työssä. Työnne aiheena on ihmisten pelastus. Jumalan sanaa on julistettava ja se on elettävä todeksi. Kaste ja ehtoollinen on toimitettava Kristuksen asetuksen mukaan. Teidän tulee olla seurakunnan paimenia. Siihen sisältyy rakkautta, huolenpitoa, keskustelua, sielunhoitoa, kärsivällisyyttä. Ja kestävyyttä. Paimenen vastuu pitää sisällään vastuun yksilöstä ja samalla vastuun koko seurakunnasta. Työssä on oltava innokas. Sitä ei pidä tehdä kehujen tai suosion toivossa. Sitä on tehtävä uskollisesti Herralle.

Jos tämä toteutuu, työnne tulee olemaan innokasta työtä ihmisten pelastukseksi. Jotta ihmiset, jotka ottavat vastaan Jumalan sanan, kääntyvät, tulevat uskoon ja saavat iloita Kristuksen ylösnousemuksesta ja elää Hänen ylösnousemuksensa voimasta.

Tulette ajoittain kokemaan, että teette Herran työtä turhaan. Miksei tapahdu suurta ihmettä, joka tuo herätyksen suurille joukoille? Tai edes joillekin? Tulette kohtaamaan väsymyksen aikoja. Tulette joskus kokemaan riittämättömyyttä. Eikä vähiten silloin, kun kiusaaja hyökkää ja olette liian heikkoja vastustamaan häntä. Eikö minun pitänyt olla innokas Herran työssä, mutta missä on nyt innokkuuteni? Entä miten on oman uskonelämäni laita?

Ajatelkaa silloin pappisvihkimystänne. Herra on kutsunut teidät. Hän on vihkinyt teidät Kristuksen kirkon pastoreiksi Jumalan sanalla, rukouksella ja kätten päälle panemisella. Herra odottaa teiltä vain uskollisuutta. Uskollisuutta Jumalan sanaa kohtaan, sen oppia ja tunnustusta kohtaan. Silloin Pyhä Henki varjelee teidät opissa, uskossa ja tunnustuksessa. Työn tulos jää Herran asiaksi. Me pastorit emme aina saa nähdä, mitä Herra tekee seurakunnallemme, niille ihmisille, joiden paimenina toimimme. Työn hedelmä jää aina Herran vastuulle. Meidän vastuunamme on olla uskollisia. Sen tähden, rakkaat veljeni, olkaa lujat, järkähtämättömät, aina innokkaat Herran työssä, tietäen, että teidän vaivannäkönne ei ole turha Herrassa. Ei, Jumalan sana ei tyhjänä palaa, vaikuttamatta sitä, mitä varten Herra on sen lähettänyt. Muistakaa levähtää usein tässä lupauksessa. Vielä on kolme sanaa, joita emme saa jättää huomiotta: Rakkaat veljeni. Sentähden, rakkaat veljeni, olkaa lujat, järkähtämättömät. Apostoli kirjoittaa rakkaille veljilleen. Me tänne kokoontuneet pidämme teitä rakkaina. Apostoli Paavali pitää teitä rakkaina. Ennen kaikkea Kristus pitää teitä rakkaina. Kristuksen sovitus sulkee teidät sisäänsä. Te saatte kaikessa heikkoudessannekin toimia pastoreina Kristuksen ylösnousemuksen voimassa. Teillä on ylipaimen, joka huolehtii teistä. Hän tahtoo johdattaa teitä, innoittaa teitä, antaa teille intoa työhönne. Teillä on ennen muuta anteeksiantava Vapahtaja, jonka luona saatte levähtää. Rakkaat veljeni! Hän, joka on kutsunut teidät, on uskollinen!

Piispa Arne Olssonin puhe pappisvihkimyksessä

Suomen Luther-säätiön messuja kevätkausi 2005

HELSINKI
Annankatu 7 joka sunnuntai klo 11.

IMATRA
sunnuntaina klo 15.00 Teppanalan rukoushuoneella
13.3. , 10.4. 8.5 , 12.6

KUOPIO
sunnuntaisin klo 14.00 Metodistikirkossa Puusepänkatu 7
27.2. 13.3. 3.4. 17.4. 1.5. 15.5.

LAHTI
sunnuntaisin klo 10.00 Lahden Diakonialaitoksen Betel-salissa
Sibeliuksenkatu 6B
20.2. 13.3. 27.3. 3.4. 17.4. 1.5. 15.5. 29.5. 12.6.

PORI
sunnuntaina klo 17.00 Väinölän kirkossa
6.3. 3.4. 8.5.

TAMPERE
sunnuntaisin klo 17.00 Metodistikirkossa Lapintie 4
20.2. 6.3. 20.3. 3.4 17.4. 1.5. 15.5. 29.5. 12.6.

Kysy toiminnasta
Anjalankoskella, Rengossa...!

Tilaa ilmaiseksi Pyhäkön Lamppu puh. 041 507 7283

Kuuntele saarnoja Internetistä www.luthersaatio.com

Pyhäkön lamppu - toimitus

Päätoimittaja
Juhana Pohjola juhana.pohjola@luthersaatio.com

Toimitusavustaja
Sakari Korpinen sakari.korpinen@luthersaatio.com

Lehden Taitto
pp Graphics

www.luthersaatio.com

ISSN 1457-9901
Nordea 101230-209260

Ystävä pimeys?

Pelkäätkö sinä pimeyttä? En usko. Sillä minä ainakin luontaisesti hakeudun pimeyteen. Itse asiassa pimeys on ystäväni. Miten se on mahdollista? Etkö sinä sitten todella omista tai haluaisi saada tällaista hyvää ystävää?

Pimeys antaa turvan. Pimeässä emme erotu. Maastoudumme. Varjoihin voi kadota. Pimeydessä ei tarvitse salailla tai peittää, koska kaikki on pimeydessä. Pimeyden syliin suloisesti uppoutuu. Pimeyteen voi turvallisesti eksyä. Pimeys unohtaa. Pimeästä kukaan ei osaa etsiä. Pimeys ei kysy mitään. Pimeys ei utele. Se ei halua tietää sinusta mitään - olethan pimeydessä. Pimeys ei erottele. Pimeys on tasa-arvoinen. Pimeys on silmiemme armahtaja. Meidän itse tekemämme tai meille tehdyt rumat haavat ja arvet ovat sopivasti näkymättömissä. Minä en näe niitä eikä siis kukaan muukaan. Pimeys on salaisuuksien puolustaja. Kuinka turvallinen oletkaan pimeys. Sinä et uhkaa, vaan jätät minut rauhaan, pimeyteen. Pimeys olet armollinen!

Miksi siis kukaan haluaisi tulla valoon?

Valo on vaarallinen.. Valo tutkii ja paljastaa. Valo sattuu. Valo pakottaa näkemään. Valo ei anna unohtaa. Valo ei jätä tilaa. Valo lakkaamatta etsii. Valo tunnistaa. Valo, olet vihollinen. Ymmärrätkö siis nyt, miksi pimeys on ystävä ja miksi valo ahdistaa? Miksi valkeudesta on päästävä eroon: se on sammutettava, tapettava!

Mutta pimeys on lopultakin vain pimeyttä. Ei pimeys anna totuutta sitä janoavalle. Ei pimeys tarjoa anteeksiantamusta sitä pyytävälle, vain unohdusta. Ei pimeys poista kipua, vaikka yrittääkin kätkeä sen. Ei pimeys poista häpeää, vaikka koettaa pakottaa sen. Ei pimeys tunne armoa, vain syyllisyyden salailun. Ei pimeys etsi kadonnutta. Ei pimeys näytä tietä kysyvälle. Pimeys peittää, ei puhdista. Pimeys kuihduttaa, ei anna kasvua. Pimeys pitää sinua vankinaan, mutta on kykenemätön puolustamaan sinua silloin, kun valkeus tulee, vaan se pakenee. Pimeys on kuoleman varjon maa, Pimeyden Ruhtinaan valtakunta.

Jos sinä olet ollut sydämen lohduttomassa pimeydessä, jos olet kärsinyt vääryyden kourissa ja kaivannut totuuden valoa, jos olet syyllisyyden painamana rukoillut armahtavaa valkeutta, jos olet umpeen luodun haudan äärellä itkenyt kuoleman musertavaa pimeyttä, niin kuule ja omista nämä Jeesuksen sanat: Minä olen maailman valkeus, se joka seuraa minua ei kulje pimeässä, vaan hänellä on elämän valkeus.

TEKSTI: **JUHANA POHJOLA**